

Нощта бѣ тъмна, плаха. Туй пустото имане
 Вървѣха дълго. Спрѣха къмъ центъра ги кани:
 подъ нѣкаква си стрѣха до столичнитѣ бани,
 Пакъ трѣгнаха по редъ. въ градинката отпредъ...

*

— Тука е! — рече човѣка съ каскета, —
 хайде сега да копаемъ, момчета!

Двамата съ Малча започнаха тѣ, —
 ето че ровѣтъ расте и расте...

Само Крачунъ да копае не рачи,
 а като улавъ наоколо рачи.

— Хайде, Крачуне, започвай и ти!
 Ето го, мѣстото вече кѣнти...

— Тѣй ли? Тогава махнете се двама:
 азъ ще я свърша, съмнение нѣма!

Почна Крачунъ да копае саминъ —
 сбръчка чело, сякашъ гълта хининъ.

Копна дваждь-триждь... па си плю на краката:
 цѣлъ шадарванъ изцвѣрча отъ земята!

Бѣше ударилъ въ трѣба за вода —
 Боже мой! Ето ти страшна беда!

— Бѣгайте! Сякашъ че идатъ стражари!
 Тримата хукнаха кой гдето свари...

*

Срѣдъ София, за срамотия, Презрѣлъ имане и другари,
 стърчи до днесъ една джамия — Крачунъ на посоки удари, —
 въвъ нея Малчо скри се самъ, съсъ дългитѣ крака снове
 изплашенъ, дишаше едвамъ. и тича тѣй съсъ часове.